

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 19C/43/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117225962
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2018:7117225962.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Zuzanou Stolárovou v spore žalobcu: R. S., nar. X.XX.XXXX, bytom v E., F. X/XX, proti žalovanému: K. F. Z., a.s., so sídlom v F. Z., ul. G. N. Z. XXXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Trnovským, so sídlom tamtiež, o náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku a trovy konania, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamietá.

II. Žalovanému náhradu trov prvostupňového konania, vrátane konania 19C/308/2011, vo vzťahu k žalobcovi nepriznáva.

III. Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

. Žalobca sa pôvodnou žalobou vedenou pod sp. zn. 39C/206/2008 domáhal voči žalovanému okrem iných nárokov tiež zaplata sumy 47.980,- Sk, t.j. po prepočte 1.592,65 EUR spolu so 6 % ročným úrokom z omeškania od 27. 6.2005 do zaplata, titulom náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku za roky 2001, 2002 a 2003. Nárok odôvodnil tým, že dovolenku nemohol vyčerpať z dôvodu neurčenia čerpania dovolenky zo strany žalovaného ako zamestnávateľa pred škodovou udalosťou, ako aj z dôvodu práceneschopnosti v dôsledku pracovného úrazu.

2. Uznesením zo dňa 19.8.2010, č. k. 39C/206/2008-332 súd pripustil zmenu návrhu na začatie konania okrem iného tak, že v časti náhrady za nevyčerpanú dovolenku žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.645,75 EUR spolu so 6 % ročným úrokom z omeškania od 27.06.2005 do zaplata. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.09.2010.

3. Vzhľadom na dispozitívny úkon žalobcu zrealizovaný v priebehu konania, súd uznesením zo dňa 9.11.2015 konanie v časti o zaplata sumy 510,75 EUR spolu so 6 % úrokom z omeškania od 27.6.2005 do zaplata zastavil. Predmetné uznesenie nadobudlo v tejto časti právoplatnosť dňa 9.12.2015 (19C/308/2011-214).

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. O. i. poukázal na to, že keďže žalobca bol od 28.6.2002 nepretržite práceneschopným, musel jednak pristúpiť ku kráteniu dovolenky podľa ust. § 109 ods. 1 ZP účinného od 1.1.2002, pokiaľ ide o rok 2002 a jednak z tohto dôvodu žalobcovi nevznikol vôbec nárok, pokiaľ ide o rok 2003. Súčasne vychádzal z tvrdenia, že ako bývalý zamestnávateľ nezodpovedal v žiadnom rozsahu za pracovný úraz žalobcu zo dňa 28.6.2002.

5. O nároku bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 11.3.2016 č. k. 19C/308/2011-235 tak, že:

1/ Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 425,60 EUR spolu so 6 % ročným úrokom z omeškania od 01.10.2005 do zaplataenia a žalobu v prevyšujúcej časti uplatňovaného úroku z omeškania z tejto sumy zamietá.

2/ Konanie o náhradu nevyplatenej dovolenky za kalendárny rok 2002 v počte 4 dní a za kalendárny rok 2003 v počte 21 dní v uplatnenej čiastke spolu 709,40 EUR s príslušenstvom a náhradu trov celého konania vylučuje na samostatné konanie, súčasne prerušuje do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 39C/206/2008.

6. Z odôvodnenia predmetného rozsudku (str. 9 až 11) pritom vyplýva skutkové a právne zhodnotenie, podľa ktorého:

„V kalendárnom roku 2001 mal žalobca nárok na dovolenku vo výmere 5 týždňov. Podľa ust. § 108 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb., dobu určenia čerpania dovolenky určuje zamestnávateľ tak, aby si ju zamestnanec mohol vyčerpať spravidla vcelku a do konca kalendárneho roka. Žalobca tvrdil, že zamestnávateľ mu neurčil čerpanie dovolenky do konca kal. roka; žalovaný od začiatku konania tvrdil, že určil žalobcovi čerpanie dovolenky za kal. rok 2001, pričom na preukázanie svojho tvrdenia navrhol vykonať dôkaz až v roku 2014, konkrétne výsluchom svedkov Ing. B. F. - mzdovej účtovníčky a Ing. D. - bývalého nadriadeného žalobcu ako zamestnancov žalovaného, konkrétne k okolnostiam čerpania dovolenky v spornom období, aká bola prax žalovaného v oblasti čerpania dovoleniek a ako sa čerpanie dovolenky značí v mzdových listoch. Súd nevyhovел predmetnému návrhu s poukazom na to, že navrhovaní svedkovia sa mali vyjadriť jednak k čerpaniu dovoleniek a k vyznačovaniu dovoleniek iba všeobecným spôsobom, jednak pokiaľ sa k týmto otázkam mali vyjadrovať vo vzťahu k žalobcovi a k spornému obdobiu, iba ťažko uveriť, žeby si po tak dlhej dobe (pokiaľ ide o vyjadrenie k okolnostiam čerpania dovolenky konkrétneho zamestnanca v roku 2001) pamätali niečo konkrétne, navyše je predpoklad, keďže ide o zamestnancov žalovaného, žeby ich svedecká výpoveď bola tendenčná a súd nepredpokladá, žeby svedkovia vypovedali v neprospech žalovaného. Ďalej súd poukazuje na to, že tvrdené čerpanie dovolenky žalovaný preukazoval predložením listinného dôkazu v podobe určenia dovolenky v roku 2001 až podaním zo dňa 14.4.2015, z ktorého však podľa názoru súdu vyplýva iba skutočnosť, že listom z 29.10.2001 generálny riaditeľ určil hromadné čerpanie dovolenky, pokiaľ ide o dátumy 21.12.2001, 27.12.,28.12. a 31.12.2001 a 2.1.2003 až 4.1.2003, t.j. nepochybne v súvislosti s vianočnými sviatkami, ktoré vo vzťahu k žalobcovi jednak nepokryli jeho celú zostatkovú dovolenku za kal. rok 2001, jednak z ktorého listu súčasne nevyplýva, že s takto určeným hromadným čerpaním dovolenky bol žalobca fakticky oboznámený. Súd preto vyhodnotil tvrdenie žalovaného v tejto otázke za nepreukázané, pre ktorý prípad platí ust. § 109 ods. 2 zák. č. 65/1965 Zb., v zmysle ktorého bol žalovaný povinný poskytnúť žalobcovi dovolenku tak, aby skončila do konca budúceho kal. roka, t.j. v tomto prípade do konca kal. roka 2002. Pre prípad, že žalovaný nemohol vyčerpať dovolenku ani do budúceho kal. roka (t.j. do konca roka 2002) nastupuje právo žalobcu ako zamestnanca na náhradu nevyčerpanej dovolenky podľa ust. § 110b ods. 2 zák. č. 65/1965 Zb., t. j. najskôr toto právo mu prislúcha k 1.1.2003. Preto pokiaľ žalobca predmetný nárok si uplatnil na súde žalobou dňa 28.6.2005, 3-ročná premičacia lehota začala ohľadne tohto nároku plynúť až od 1.1.2003 a v čase podania žaloby na súd neuplynula. Z tohto dôvodu vznesená námietka premičania nie je dôvodná a nebolo možné na ňu prihliadnuť. Z prevedeného dokazovania ďalej súd vyvodil, že pokiaľ nepochybne žalovaný realizoval plnenie za nevyčerpanú dovolenku vo výplatnej páske 10/2003, išlo o plnenie za kalendárny rok 2001. Žalovaný aj v tomto prípade iba tvrdil, že plnil nevyčerpanú dovolenku za kal. rok 2002 bez toho, aby svoje tvrdenie relevantným spôsobom preukázal; pokiaľ na preukázanie svojho tvrdenia označil ako listinný doklad výplatnú pásku za 10/2003, z tohto dokladu nie je zrejmá konkrétna identifikácia vyplácanej sumy (17.470 Sk) ako náhrady dovolenky, pretože chýba údaj, ktorého obdobia sa týka; pokiaľ na preukázanie svojho tvrdenia označil sprievodný list pracovníčky žalovaného zo dňa 11.1.2006, tento je jednak dátumovaný z 11.1.2006, jednak nebol žalobcovi ani adresovaný a navyše žalobca poprel, žeby s výplatnou páskou obdržal akýkoľvek sprievodný list. Na základe uvedeného súd má za to, že žalovaný predmetnou úhradou plnil na skôr splatný záväzok, teda na nevyčerpanú dovolenku za kalendárny rok 2001. Súčasne súd iba pripomína, že nárok žalobcu týkajúci sa náhrady nevyplatenej dovolenky za rok 2001 žalobca zobral späť a v tejto časti súd konanie zastavil.

Predmetom konania tak zostali náhrada nevyplatenej dovolenky za kal. rok 2002 v počte 19 dní a za kal. rok 2003 v počte 21 dní.

V kalendárnom roku 2002 mal žalobca nárok na dovolenku vo výmere 5 týždňov (25 dní). Účastníci konania, resp. ich právni zástupcovia ustálili, že v tomto kalendárnom roku žalobca mal k decembru

nevyčerpaných 19 dní; tiež sa zhodli na tom, že v roku 2002 mal žalobca 133 neodpracovaných hodín, a pokiaľ by z toho dôvodu prichádzalo do úvahy krátenie dovolenky, išlo by o 4 dni. Na základe toho, vzhľadom na predchádzajúce posúdenie realizovaného plnenia zo strany súdu, zostal nesporným počet 15 dní nepreplatennej dovolenky za kalendárny rok 2002, čo pri ustálenom výpočtovom základe sumy 854,83 Sk na deň, predstavuje priznanú čiastku 12.822,45 Sk, čo po prepočte činí 425,60 EUR. Nakoľko je žalovaný so zaplatením tejto čiastky stále v omeškaní, súd ho z tejto čiastky zaviazal tiež na úhradu úrokov z omeškania v zákonnej výške 6 % ročne od 1.10.2003 do zaplatenia, ktorým dňom sa žalovaný dostal s úhradou do omeškania, vychádzajúc pritom zo zistenia, že za výzvu na plnenie je potrebné považovať predmetnú žalobu, ktorá bola žalovanému doručená dňa 30.9.2005, v porovnaní s dátumom 27.6.2005, od ktorého si príslušenstvo uplatňoval žalobca. Z tohto dôvodu súčasne súd žalobný nárok v prevyšujúcej uplatňovaného úroku z omeškania zamietol ako nedôvodný.

Súd zhodne s argumentáciou žalobcu má za to, že zostávajúca časť žalobného nároku, t.j. náhrada nevyplatennej dovolenky za kal. rok 2002 v počte 4 dní a za kal. rok 2003 v počte 21 dní je čo do posúdenia závislá od rozhodnutia v konaní tunajšieho súdu vedenom pod sp. zn. 39C/206/2008, v ktorom sa rieši otázka zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa za pracovný úraz, ktorý utrpel žalobca počas trvania pracovného pomeru a v súvislosti s ktorým bol odo dňa úrazu práceneschopným nepretržite až do jeho skončenia. Príslušná právna úprava v danom období totiž krátenie dovolenky vylučuje v prípade, ak práceneschopnosť vznikla v dôsledku pracovného úrazu, za ktorý zodpovedá zamestnávateľ a navyše čas práceneschopnosti vzniknutý v dôsledku pracovného úrazu, za ktorý zodpovedá zamestnávateľ, sa na účely dovolenky považuje ako výkon práce. Na základe uvedeného súd v súlade s ust. 112 ods. 1 O.s.p. a contrario túto časť žaloby vylúčil na samostatné konanie, v ktorom bude tiež rozhodnuté o trovách celého konania. Súčasne pretože predmetné konanie 39C/206/2008 nie je právoplatne skončené, podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. súd vylúčený nárok prerušil do jeho právoplatného skončenia.”

7. Predmetný rozsudok v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.9.2017, sp. zn. 1Co/360/2016, nadobudol právoplatnosť dňa 29.11.2017.

8. Predmetom prejednávanej veci je vylúčený nárok žalobcu o náhradu nevyplatennej dovolenky za kalendárny rok 2002 v počte 4 dní a za kalendárny rok 2003 v počte 21 dní v uplatnenej čiastke spolu 709,40 EUR s príslušenstvom (t.j. v podobe uplatneného úroku z omeškania 6 % ročne od 27.6.2005 do zaplatenia), ktorého rozhodnutie záviselo od výsledku konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 39C/206/2008.

9. V súvisiacom spore 39C/206/2008 bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 26.11.2015, č. k. 39C/206/2008-654 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.6.2017, sp. zn. 3Co/207/2016, právoplatného dňa 24.8.2017, tak, že súd žalobu o určenie, že za pracovný úraz žalobcu zo dňa 28.6.2002 zodpovedá žalovaný, zamietol.

10. Žalobca v písomnom podaní zo 16.3.2018 oboznamovanom na pojednávaní konanom dňa 16.3.2018 opätovne poukazoval na to, že zodpovednosť zamestnávateľa za pracovný úraz vyplýva z vtedy platného ZP a že nie je dôvod na krátenie dovolenky. K rozhodovaniu o náhrade trov konania apeloval na súd, aby za aplikácie ust. § 257 ods. 1 CSP nepriznal náhradu trov konania žalovanému a v zmysle § 256 ods. 2 priznal náhradu trov konania žalobcovi. Poukázal na to, že zobral čiastočne žalobu späť v rozsahu 20 dní dovolenky, nakoľko nemal vedomie o tom, že v poukázaní odchodného do starobného dôchodku na jeho účet (dňom 1.11.2003) bola zahrnutá aj čiastka náhrady za 20 dní, o ktorom sa dozvedel až po ôsmich rokoch súdneho konania, v roku 2013.

11. Podľa ust. § 251 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2002, ak nie je ďalej ustanovené inak. Nároky, ktoré z nich vznikli, a právne úkony urobené pred 1. aprílom 2002 sa posudzujú podľa doterajších predpisov.

12. Podľa ust. 101 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. v znení neskorších zmien a predpisov, zamestnanec, ktorý počas nepretržitého trvania pracovného pomeru k tomu istému zamestnávateľovi vykonával u neho prácu aspoň 60 dní v kalendárnom roku, má nárok na dovolenku za kalendárny rok, prípadne na jej pomernú časť, ak pracovný pomer netrval nepretržite po dobu celého kalendárneho roka. Za

odpracovaný sa považuje deň, v ktorom zamestnanec odpracoval prevažnú časť svojej smeny; časti smien odpracované v rôznych dňoch sa nesčítajú.

13. Podľa ust. 102 ods. 1, ods. 2 zák. č. 65/1965 Zb. v znení neskorších zmien a predpisov, (1) Základná výmera dovolenky je štyri týždne.

(2) Dovolenka vo výmere piatich týždňov prislúcha zamestnancovi, ktorý do konca kalendárneho roka dovŕši aspoň 15 rokov pracovného pomeru po 18. roku veku.

14. Podľa ust. § 101 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov, zamestnanec, ktorý počas nepretržitého trvania pracovného pomeru k tomu istému zamestnávateľovi vykonával u neho prácu aspoň 60 dní v kalendárnom roku, má nárok na dovolenku za kalendárny rok, prípadne na jej pomernú časť, ak pracovný pomer netrval nepretržite počas celého kalendárneho roka. Za odpracovaný deň sa považuje deň, v ktorom zamestnanec odpracoval prevažnú časť svojej zmeny. Časti zmien odpracované v rôznych dňoch sa nesčítajú.

15. Podľa ust. § 102 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov, pomerná časť dovolenky je za každý celý kalendárny mesiac nepretržitého trvania toho istého pracovného pomeru jedna dvanástina dovolenky za kalendárny rok.

16. Podľa ust. § 109 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5 a ods. 6 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení účinnom od 1.7.2003 do 31.8.2007,

(1) Ak nepracoval zamestnanec, ktorý splnil podmienku odpracovania aspoň 60 dní v kalendárnom roku, za ktorý sa dovolenka poskytuje, z dôvodu výkonu základnej služby, náhradnej služby alebo civilnej služby namiesto tejto služby, z dôvodu čerpania rodičovskej dovolenky (§ 166 ods. 2) a pre dôležité osobné prekážky v práci, ktoré sa neuvádzajú v § 141 ods. 2, kráti sa mu dovolenka za prvých 100 takto zameškaných pracovných dní o jednu dvanástinu a za každých ďalších 22 dní rovnako o jednu dvanástinu. Dovolenka sa zamestnancovi nekráti za obdobie pracovnej neschopnosti vzniknutej v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania, za ktorú zamestnávateľ zodpovedá.

(3) Pri krátení dovolenky podľa odseku 1 sa musí zamestnancovi, ktorého pracovný pomer u toho istého zamestnávateľa trval počas celého kalendárneho roka, poskytnúť dovolenka aspoň v dĺžke jedného týždňa, mladistvému zamestnancovi v dĺžke dvoch týždňov.

(5) Dovolenku za odpracované dni a dodatkovú dovolenku možno krátiť iba z dôvodov ustanovených v odseku 2.

(6) Dovolenka, na ktorú vznikol nárok v príslušnom kalendárnom roku, sa kráti len z dôvodov, ktoré vznikli v tom roku.

17. Podľa ust. § 144 ods. ods. 4 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.8.2007, na účely dovolenky sa ako výkon práce neposudzuje čas výkonu základnej služby, náhradnej služby, civilnej služby namiesto tejto služby a čas zameškaný pre dôležité osobné prekážky v práci, ak sa neuvádzajú v tomto zákone. Čas materskej dovolenky a rodičovskej dovolenky podľa § 166 ods. 1 a čas práceneschopnosti vzniknutý v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania, za ktoré zamestnávateľ zodpovedá, sa posudzuje ako výkon práce.

18. Predmetom sporu je náhrada nevyplatenej dovolenky za kalendárny rok 2002 v počte 4 dní a za kalendárny rok 2003 v počte 21 dní v uplatnenej čiastke spolu 709,40 EUR s úrokom z omeškania 6 % ročne od 27.06.2005 do zaplatenia, ako vylúčený nárok z konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 19C/308/2011 (pôvodne vedeného s ďalšími nárokmi pod sp. zn. 39C/206/2008) za nesporného skutkového stavu, podľa ktorého žalobca bol v pracovnom pomere u žalovaného od 1.11.1996 na základe pracovnej zmluvy naposledy zmenenej dodatkom zo dňa 1.4.2002, v zmysle ktorej žalobca vykonával u žalovaného stavbyvedúceho na dobu neurčitú a podľa ktorého dňa 28.6.2002 došlo u žalobcu k pracovnému úrazu, pri ktorom utrpel škodu na zdraví, na základe čoho bol nepretržite práceneschopným až do skončenia pracovného pomeru u žalovaného, ktorý účastníci ukončili dohodou ku dňu 31.10.2003. Pri posúdení tohto nároku súd vychádzal tiež zo skutočnosti, že žalovaný ako bývalý zamestnávateľ žalobcu nezodpovedá za pracovný úraz žalobcu zo dňa 28.6.2002, tak ako vyplýva z Rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 26.11.2015, č. k. 39C/206/2008-654 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.6.2017, sp. zn. 3Co/207/2016, právoplatného dňa 24.8.2017.

19. Vyriešenie právnej otázky zodpovednosti žalovaného za pracovný úraz žalobcu v konaní 39C/206/2008 je základom pre posúdenie predmetného nároku so záverom, že nárok žalobcu v prejednávanej veci nie je dôvodný. Predmetom sporu totiž zostal nárok na náhradu nevyplatenej dovolenky v počte štyroch krátených dní dovolenky za kal. rok 2002 a v počte 21 dní dovolenky za kalendárny rok 2003 za právneho stavu, kedy

1/ pokiaľ ide o kalendárny rok 2002, žalovaný oprávnene krátil žalobcovi 4 dni dovolenky (v kalendárnom roku mal žalobca nárok na dovolenku v počte 25 dní, z ktorých nevyčerpal 19 dní a preto pri počte 133 neodpracovaných hodín predstavuje krátenie dovolenky v počte 4 dní; nevyčerpaných 15 dní dovolenky ako nesporných bolo právoplatne priznaných rozsudkom tunajšieho súdu 19C/308/2011, pozn. súdu) a to podľa ust. § 109 ods. 1 ZP, pretože išlo o krátenie dovolenky žalobcu za obdobie pracovnej neschopnosti vzniknutej v dôsledku pracovného úrazu, za ktorý zamestnávateľ nezodpovedá,

2/ pokiaľ ide o kalendárny rok 2003 (kedy žalobca bol nepretržite práceneschopný pre daný pracovný úraz až do 31.10.2003 ako dátumu skončenia pracovného pomeru), čas práceneschopnosti, ktorý nevznikol v dôsledku pracovného úrazu, za ktoré by zodpovedal zamestnávateľ, sa neposudzuje ako výkon práce (§ 144 ods. 4 a contrario ZP účinného do 31.8.2007), preto žalobcovi za kalendárny rok 2003 nevznikol ani len nárok na čerpanie dovolenky podľa s ust. § 101 ZP (teda nemožno uvažovať ani o nemožnosti vyčerpať dovolenku a z toho uplatnený nárok na náhradu za nevyčerpanú dovolenku).

20. Na základe vyššie uvedeného, súd nárok žalobcu (t.j. v jeho vylúčenej časti) zamietol ako nedôvodný v celom rozsahu.

21. Podľa ust. § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

(2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

23. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

24. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. Ustanovenie § 257 CSP ukladá súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnuť výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by inak vyvolalo uplatnenie jednotlivých zásad, na ktorých spočíva rozhodovanie o náhrade trov konania. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých relevantných okolností konkrétnej veci. Zákon neuvádza konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa, môže ale ísť o majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery strán konania. Významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia môže byť tiež to, za akých okolností bol nárok uplatnený na súde, aký bol postoj strán k veci, ako pristupovali v priebehu konania k plneniu procesných povinností a podobne. Ide o zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhradu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania, by mohla v konkrétnych prípadoch viesť z nežiaducim tvrdostiam. Toto zákonné ustanovenie tak dopadá na toho, kto by inak mal právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti daného prípadu. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo k určitej procesnej situácii alebo charakterom procesnej situácie. Toto zákonné ustanovenie možno použiť iba výnimočne a (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane treba posudzovať komplexne zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk, a nie iba z jedného hľadiska.

26. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa vyššie citovaného ustanovenia § 255 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP a tiež v spojení s ustanovením § 257 CSP. Súd iba pripomína, že súd rozhodovala o trovách celého konania, t.j. vrátane konania vedeného pod sp. zn. 39C/308/2011. Treba pritom vychádzať z toho, že súd v celom konaní 1/ v časti konanie zastavil (suma 510,75 EUR s prísl.), 2/

v časti priznal žalobcovi sumu 425,60 EUR s prísl. a 3/ v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (suma 709,40 EUR s prísl.). Žalobca mal neúspech nielen v časti sumy 709,40 EUR s prísl. (zamietajúci výrok v konaní 19C/43/2017), ale tiež v časti sumy 510,75 EUR, v ktorej zaviniel zastavenie konania. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že zastavujúca časť predstavuje tú časť uplatneného nároku, ktorý bol vyrovnaný zo strany žalovaného ešte pred podaním žaloby, teda od začiatku konania nešlo o o odôvodnenú pohľadávku v tejto časti; táto čiastka bola vyplatená žalobcovi ešte v roku 2003, o čom žalobca súčasne získal z tohto dôvodu vedomosť a napriek tomu že suma nebola identifikovaná špecifikáciou konkrétneho obdobia náhrady nevyplatenej dovolenky, žalobcovi muselo byť zrejmé, že predstavuje náhradu nevyplatenej dovolenky, hoci bez vedomosti za ktoré konkrétne obdobie, keďže žalovaný nemal dôvod mu plniť bez právneho dôvodu. Navyše žalovaný sa bránil plnením náhrady nevyčerpanej dovolenky minimálne od roku 2011 (podanie žalovaného z 28.9.2011), preto nie je pravdivé tvrdenie žalobcu o tom, že v súdnom konaní sa dozvedel o tomto plnení až v októbri roku 2013, pričom späťvzatie učinil až 31.1.2014 (na pojednávaní z tohto dátumu). Neúspech žalobcu tak prevyšuje jeho úspech, pre ktorý prípad by náhrada trov konania prináležala žalovanému, a to pomerne. Napriek uvedenému, súd za aplikácie ust. § 257 CSP vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva. Prihliadol najmä na majetkové pomery žalobcu (žalobca je poberateľom starobného dôchodku), jeho zdravotný stav je poznačený pracovným úrazom, ktorý sa mu stal pri plnení pracovných úloh pre žalovaného, a ktorý si vyžaduje zvýšené výdavky na lieky a liečbu potrebnú na zmiernenie následkov pracovného úrazu, ďalej skutočnosť, že žalobca v dôsledku pracovného úrazu bol dlhodobo práceneschopný a v konečnom dôsledku ukončil pracovný pomer u žalovaného dohodou a v neposlednom rade na skutočnosť, že nepriznanie náhrady trov konania žalovanému nespôsobí závažnú ujmu.

27. O trovách odvolacieho konania (v súvislosti s podaným odvolaním žalovaného voči rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 19C/308/2011) bolo rozhodnuté v intenciách odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 26.10.2017 sp. zn. 1Co/360/2016 (bod 21. odôvodnenia) analogicky podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O konkrétnej výške priznaného nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu v jej peňažnom vyjadrení bude rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom samostatným uznesením podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona.